

Ressò

Desembre 14

*Quan miro la nit veig el vidre entelat,
i escric amb el dit "BON NADAL"*

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Noemí

La Bíblia és plena d'històries. Una d'elles és la de Noemí. La seva vida és plena d'alegries, de lluita i de dolor, com la majoria de les nostres vides. La fam que abraça el seu país l'obliga a marxar cap a una terra estranya amb el seu marit i els dos fills. Elimèlec, el seu marit, va morir. Els seus fills, Mahlon i Quilion, es van casar amb dones del país que els havien acollit, Orpà i Rut. «Uns deu anys més tard, també van morir Mahlon i Quilion, i Noemí es va quedar tota sola, sense fills i sense marit» (Rt 1,5). Lluny del seu país i la parentela, sola, gran, sense fills i sense marit, la solitud més gran.

Però la vida dóna tombs. «Quan Noemí va saber que el Senyor havia concedit al seu poble una bona collita de blat, es preparà per a deixar els camps de Moab amb les seves nores» (Rt 1,6). Però mentre feien camí per retornar a Judà Noemí els demana amb insistència que restin al seu país tot demanant a Déu que els doni la possibilitat de trobar la felicitat al seu país i amb un nou marit. Orpà, després de resistir-s'hi, finalment va fer cas a la invitació de Noemí.

Però Rut s'hi va negar amb aquestes paraules: «No insisteixis que et deixi, que em separi de tu i me'n torni! On vagis tu, vull venir-hi jo; on visquis tu, vull viure-hi jo. El teu poble serà el meu poble, el teu Déu serà el meu Déu. On moris tu, allí moriré jo i allí seré enterrada. Només la mort ens podrà separar; i si no és així, que el Senyor em faci caure al damunt tota mena de mals!» (Rt 1,16-17). Tota una declaració de respecte, fidelitat, estimació, compartir la vida.

De ben segur la nostra història no és ni la Noemí, Orpà i Rut; però també és cert que ens hi podem emmirallar. En la vida hi ha lluita, dolor, alegries, fidelitats... que cal agrair i que cal enfortir.

Mn. Enric Termes

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d'17:00 a 19:00h

Text de la fotografia de portada: Naixement en que també hi figuren pastors i reis.

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracín

La pregària de Facundo Cabral

Facundo Cabral (La Plata, 1937 - Ciutat de Guatemala, 2011) fou un cantautor argentí.

La seva cançó més coneguda era “No soy de aquí ni soy de allá” la qual va improvisar durant un dels seus concerts.

Les seves cançons van ser també interpretades per altres cantants com Alberto Cortez, Juan Luis Guerra i Joan Manuel Serrat. Va cantar a molts llocs del món i va esdevenir popular a l'Argentina a principi de la dècada de 1980. Facundo Cabral va ser designat Ambaixador de la Pau per la UNESCO el 1996.

Va morir en ser disparats almenys vuit trets al seu cotxe durant una gira a Ciutat de Guatemala quan es dirigia a l'aeroport de La Aurora el 9 de juliol de 2011.

El govern de Guatemala va informar al d'Argentina que aquest era un atac planificat. La premi Nobel guatemalteca, Rigoberta Menchú, va acudir a l'escena del crim i va dir que per a ella Facundo Cabral “era un mestre”, i que ell “s'estimava Guatemala moltíssim”.

No estás deprimido, estás distraído...

Distraído de la vida que te puebla,
distraído de la vida que te rodea,
delfines, bosques, mares, montañas, ríos.
No caigas en lo que cayó tu hermano,
que sufre por un ser humano, cuando
en el mundo hay cinco mil seiscientos
millones. Además, no es tan malo vivir
solo. Yo lo paso bien, decidiendo a
cada instante lo que quiero hacer y
gracias a la soledad me conozco... algo
fundamental para vivir. No caigas en lo

que cayó tu padre, que se siente viejo
porque tiene setenta años, olvidando que
Moisés dirigía el Éxodo a los ochenta y
Rubinstein interpretaba como nadie a
Chopin a los noventa, sólo por citar dos
casos conocidos.

No estás deprimido, estás distraído...

Por eso crees que perdiste algo, lo que
es imposible, porque todo te fue dado.
No hiciste ni un sólo pelo de tu cabeza,
por lo tanto no puedes ser dueño de
nada. Además, la vida no te quita cosas:
te libera de cosas... te alivia para que
vuelas más alto, para que alcances la
plenitud. De la cuna a la tumba es
una escuela; por eso, lo que llamas
problemas, son lecciones. No perdiste
a nadie: El que murió, simplemente se
nos adelantó, porque para allá vamos
todos. Además, lo mejor de él, el amor,
sigue en tu corazón. No hay muerte...
hay mudanza. Y del otro lado te espera
gente maravillosa: Gandhi, Miguel
Ángel, Whitman, San Agustín, la Madre
Teresa, tu abuelo y mi madre, que
creía que la pobreza está más cerca del
amor, porque el dinero nos distrae con
demasiadas cosas y nos aleja, porque nos
hace desconfiados. Haz sólo lo que amas
y serás feliz. El que hace lo que ama, está
benditamente condenado al éxito, que
llegará cuando deba llegar, porque lo que
debe ser, será y, llegará naturalmente.
No hagas nada por obligación ni por
compromiso, sino por amor. Entonces
habrá plenitud, y en esa plenitud todo es
posible y sin esfuerzo, porque te mueve
la fuerza natural de la vida, la que me

Espai de reflexió i de pregària

levantó cuando se cayó el avión con mi mujer y mi hija; la que me mantuvo vivo cuando los médicos me diagnosticaban tres o cuatro meses de vida. Dios te puso un ser humano a cargo y eres tú mismo. A ti debes hacerte libre y feliz. Después podrás compartir la vida verdadera con los demás. Recuerda : “Amarás al prójimo como a ti mismo”. Reconcíliate contigo, ponte frente al espejo y piensa que esa criatura que estás viendo es obra de Dios y decide ahora mismo ser feliz, porque la felicidad es una adquisición. Además, la felicidad no es un derecho, sino un deber; porque si no eres feliz, estás amargando a todo el barrio. Un solo hombre que no tuvo ni talento ni valor para vivir, mandó a matar a seis millones de hermanos judíos. Hay tantas cosas para gozar y nuestro paso por la tierra es tan corto, que sufrir es una pérdida de tiempo. Tenemos para gozar la nieve del invierno y las flores de la primavera, el chocolate de la Perusa, la baguette francesa, los tacos mexicanos, el vino chileno, los mares y los ríos, el fútbol de los brasileños, Las Mil y Una Noches, la Divina Comedia, el Quijote, el Pedro Páramo, los boleros de Manzanero y las poesías de Whitman; la música de Mahler, Mozart, Chopin, Beethoven; las pinturas de Caravaggio, Rembrandt, Velázquez, Picasso y Tamayo, entre tantas maravillas. Y si tienes cáncer o sida, pueden pasar dos cosas y las dos son buenas: si te gana, te libera del cuerpo que es tan molesto (tengo hambre, tengo frío, tengo sueño, tengo ganas, tengo razón, tengo dudas)... y si le ganas, serás más humilde, más agradecido... por lo tanto,

fácilmente feliz, libre del tremendo peso de la culpa, la responsabilidad y la vanidad, dispuesto a vivir cada instante profundamente, como debe ser.

No estás deprimido, estás desocupado... Ayuda al niño que te necesita, ese niño que será socio de tu hijo. Ayuda a los viejos y los jóvenes te ayudarán cuando lo seas. Además, el servicio es una felicidad segura, como gozar de la naturaleza y cuidarla para el que vendrá. Da sin medida y te darán sin medida. Ama hasta convertirte en lo amado; más aún, hasta convertirte en el mismísimo Amor. Y que no te confundan unos pocos homicidas y suicidas. El bien es mayoría, pero no se nota porque es silencioso. Una bomba hace más ruido que una caricia, pero por cada bomba que destruye, hay millones de caricias que alimentan a la vida. Vale la pena, ¿verdad? Si Dios tuviera un refrigerador, tendría tu foto pegada en él. Si Él tuviera una cartera, tu foto estaría dentro de ella. El te manda flores cada primavera. Él te manda un amanecer cada mañana. Cada vez que tú quieres hablar, Él te escucha, El puede vivir en cualquier parte del universo, pero Él escogió tu corazón. Enfréntalo, amigo, ¡Él está loco por ti! Dios no te prometió días sin dolor, risa sin tristeza, sol sin lluvia, pero él sí prometió fuerzas para cada día, consuelo para las lágrimas, y luz para el camino. “Cuando la vida te presente mil razones para llorar, demuéstrale que tienes mil y una razones por las cuales sonreír”

*Mn. Xavier Moretó Navarro,
vice-consiliari*

Com se celebra el Nadal a altres llocs del món?

El Nadal és una tradició pròpia de la religió cristiana, potser més arrelada a Amèrica i Europa que als altres continents del món, però el cert és que aquesta festa se celebra pràcticament a tot arreu, ja sigui per motius religiosos o simplement festius.

AFRICA - A l'Àfrica, on hi ha aproximadament 350 milions de cristians, el Nadal no és un esdeveniment tan comercialitzat com Amèrica o Europa, però en molts països sí que es un dia festiu; el moment més important del qual és el de reunir-se amb la família i anar a l'església on es representen escenes del naixement, es canten nadales i es balla.

AMÈRICA - Als Estats Units i al Canadà, Santa Claus passa per les cases a deixar regals als mitjons que les famílies han penjat a casa seva i els jardins i carrers dels pobles i ciutats estan plens de llums.

Al Perú, la celebració principal té lloc la nit de Nadal, moment en què les famílies es reuneixen per sopar, fer una xocolatada i ballar.

Als països de la Amèrica del Sud, els regals vénen del nen Jesús i no de Santa Claus.

ÀSIA - El cristianisme és la religió majoritària només en dos països del continent asiàtic: les Filipines i Timor Oriental.. El Nadal se celebra en la majoria dels països asiàtics tot i que no es tracti d'una festa oficial.

La celebració del Naixement per excel·lència té lloc a Betlem, on milers de turistes i peregrins cristians es reuneixen aquests dies per seguir la processó, que fa el mateix camí que suposadament van fer Josep i Maria en arribar a la ciutat.

A l'Índia la decoració és un element importantíssim de la celebració. S'hi poden veure arbres de qualsevol tipus amb llums, les esglésies es decoren amb flors i espelmes, i l'exterior de les cases es penjen làmpades de paper en forma d'estrella.

EUROPA - A l'Europa occidental (Alemanya, França, Espanya, Itàlia, Regne Unit, Grècia, Portugal...) les tradicions s'assemblen més a les d'Estats Units. La nit de Nadal se celebra una missa especial, i els nens van a dormir d'hora amb la il·lusió de despertar-se amb els regals que els ha portat el Pare Noel o qualsevol altre personatge de la cultura local (cas de Catalunya el Tió i Reis); el dia de Nadal, tota la família es reuneix per dinar.

OCEANIA - El fet que la gran part d'Oceania fos una colònia britànica, fa que no sorprengui que allà la majoria de tradicions nadalenques siguin les pròpies dels anglesos, però amb les diferències climàtiques del continent.

XXXI Assemblea Diocesana celebrada el 25 d'octubre de 2014

Va tenir lloc a l'Església Parroquial de Sant Isidor de Barcelona, amb la participació de las diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa. L'assistència va ser al voltant de 155 persones.

Seguint l'ordre del dia, l'Assemblea és va iniciar amb unes paraules d'acolliment de Mn. Josep Lluís Fernández, rector de la Parròquia, que ens va obrir les portes per poder reunir-nos. Tot seguit, Mn. Moretó viceconsiliari diocesà de Vida Creixent, va presidir la pregària inicial sobre el text "Diguem Si!! del bisbe Antoni Deig" i "Advent temps

d'Esperança", amb la intervenció de lectors del nostre moviment.

A continuació les paraules de benvinguda de Sergi Òliba, el coordinador diocesà, donant les gràcies per tota la feina feta durant el curs passat i agraint també la paciència de tots plegats amb el tema del canvi de domicili, que va durar pràcticament tot el curs.

Va començar l'Assemblea la Maria del Carme Janer, vicepresidenta de la coordinadora, fent un resum de la Memòria del curs 2013/2014, inclòs en el plec d'informacions entregat als assistents:

Col·laboracions

Trobades d'animadors. Cursos de formació per animadors de Vida Creixent. Reunió d'animadors de final de curs. Preparació de temes de curs, aquest any "Els Signes del Regne de Déu", escrit pel P.Francisc Roma SJ. Festa de la Candelera. Trobada interdiocesana a Montserrat. XXX Assemblea a Barcelona. Consells interdiocesans a Barcelona, amb els responsables de tots els bisbats de Catalunya i les Illes i Andorra. I un llarg etc. d'activitats organitzades, participades i presidides, pels membres de la coordinadora.

Respecte als objectius pel curs 2014-2015, detallats àmpliament en el corresponent plec en poder dels assistents, en Pere Arribas va fer força en la necessitat de seguir sensibilitzant a tots els membres del Moviment, pel que fa a la importància de la seva participació en el seu funcionament en relació amb :

L'aprofundiment en els pilars del nostre moviment (amistat, espiritualitat, apostolat i servei). Continuació i ampliació en la tasca de reunions per Arxiprestats, que fomentin la creació de nous grups parroquials. Obrir les reunions de grup, celebracions i actes, a amics i coneguts. Buscar contactes per trobar espais de col·laboració amb moviments i associacions de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, per aquells temes que puntualment ho requereixin. I en general, esperit de millora en tot el que ja s'està fent (revisions mensuals d'animadors, Ressò, difusió a través dels mitjans de comunicació, celebracions d'aniversaris de la formació de grups, etc.). Continuar col·laborant amb l'Hospital de Sant Joan de Déu.

L'experiència ens ha anat ensenyant que com més gran és el grau de comunicació entre nosaltres i les diferents entitats

Col·laboracions

eclesials i laiques de la nostra diòcesi, els resultats són més satisfactoris. Per anar aconseguint tot això és molt important la col·laboració de tots. Ànims i endavant que hi ha molta feina a fer ¡!

Digne de destacar i agrair va ser la magnífica xerrada que ens va oferir el P. Bernabé Dalmau monjo de Montserrat (autor, com sabeu, del nostre tema d'enguany), sobre el tema *De la vellesa a la Bellesa*. Tot just al començament de les nostres trobades de curs, ha sigut molt enriquidor escoltar les diferents explicacions que va oferir-nos sobre el tema d'enguany. Caldrà treballar a fons tots els temes.

A continuació després d'uns minuts de descans, es celebrarà l'Eucaristia presidida pel viceconsiliari Mn. Xavier Moretó.

Abans de passar a tenir un temps d'esbarjo, acompanyat de refrigeri, es

va procedir a la entrega dels diplomes commemoratius de la formació de grups, a tots aquells que ja fa 20 anys o més que formen part de Vida Creixent, que aquest any van ser les parròquies de : Corpus Christi, Verge de la Pau, Mare de Déu del Mont Carmel, Sant Eugeni Papa, Santa Agnès, Santuari Vilapicina, Mare de Déu de la Llum de l'Hospitalet, Sant Feliu d'Allella i Santa Magdalena d'Esplugues de Llobregat. Moltes gràcies per tot el treball i dedicació d'aquests anys.

Crec que tots vàrem sortir satisfets de la trobada. Amb ganes que també aquest curs, la comunió i participació de tots nosaltres, guiats per l'Esperit de Jesús, sigui creixent i projectada cap a la construcció del Món Nou que tots anhelem. Ben segur que el Senyor ens ajudarà.

Coordinadora diocesana

Els indicadors de pobresa no surten de la crisi: les 10 queixes del nou president de Càritas

Salvador Busquets és president de Càritas de Barcelona des del juliol:

1. Em preocupa com s'articula el discurs polític: es diu amb la boca ben gran que s'està començant a sortir de la crisi perquè els indicadors macroeconòmics així ho diuen, però no es tenen en compte altres indicadors, els de la pobresa, que no diuen el mateix.

2. Fa 2 anys una família amb 18.000 euros anuals d'ingressos era considerat dins el llindar de la pobresa, i ara ja no, tot i l'augment evident dels serveis bàsics.

3. S'està fiant la sortida de la crisi a la recuperació del mercat de treball, però a Càritas ve gent que treballa, té ingressos fixes, i és pobre perquè no pot pagar els mínims. Em preocupa que el mercat de treball no permeti que la gent surti del llindar de la pobresa perquè té una feina parcial, o molt poc remunerada.

Col·laboracions

4. Demanem als polítics que creïn una comissió de tècnics per analitzar el que s'ha fet malament durant la crisi perquè no es torni a repetir, com les infraestructures que no fa servir ningú, o la gestió de l'habitatge públic. A l'hora també sé que això que proposo no té cabuda amb la cojuntura política actual, però no treu que ho seguirem demanant.

5. S'ha de canviar el relat de la crisi, no es pot seguir dient que la majoria de gent va estirar més el braç que la màniga perquè no és cert.

6. Garantir l'accés a l'habitatge o a uns ingressos mínims hauria de ser una política pública, no ho hauríem de fer nosaltres.

7. L'única política que funciona és la de garantir uns ingressos mínims per a tothom, però no tot se soluciona amb això, hi ha d'haver-hi uns programes d'acompanyament.

8. Va haver-hi una primera onada de desnonaments de gent que no podia pagar l'hipoteca i que se'n va anar a viure de lloguer, però ara estem detectant una segona onada de desnonaments d'aquestes mateixes persones que no poden pagar tampoc el lloguer. Alguna cosa no hem fet bé si no ens vam cuidar d'acompanyar els primers desnonats perquè no els tornés a passar.

9. És positiva l'aparició de nous partits com Podem, Guanyem i Procés Constituent perquè tenen la capacitat d'escoltar la gent, cosa que els dona una capilaritat molt estesa i d'un discurs sense tan pactisme. Confio que servirà perquè els hàbits que practiquin entrin a formar part dels altres partits.

10. El 70% de les persones que atén actualment Càritas les va començar a atendre al principi de la crisi, i no se'n surten. Això és un problema.

Albert Solé

Salvador Busquets és president de Càritas de Barcelona des del mes de juliol.

En record de Maur Esteva, monjo de Poblet

Aquest dissabte, el vent fresc de tardor envaïa Poblet.

A la sala capitular del Monestir, un auster fetretre amb el pare **Maur Esteva**, de cos present, presidia la sala de la comunitat del monjos. Alguns turistes que circulaven pel claustre miraven de lluny i es demanaven què hi passava. El cimbori, restaurat gràcies al seu amic, el president **Josep Tarradellas**, projectava la seva ombra sobre una part del claustre. El vent feréstec i intractable del dissabte també s'acomiadava del Pare Maur. I amb el vent, tota la Conca i les terres de Poblet, i els seus boscos, vinyes i paratges.

Divendres al vespre varen arribar les primeres notícies de la mort del pare Maur. Portava anys de retir, vivint discreta i senzillament amb la comunitat del Císter de Poblet després del seu retorn com abat general de l'ordre Cistercenca l'any 2010. Durant aquells anys de responsabilitat internacional viatjaria arreu del món: de Brasil al Vietnam, d'Àustria als Estats Units, reformant la seu de Roma, acollint els joves novicis i donant un impuls molt important a les comunitats cistercenques d'arreu del món. Després de quinze anys per tot el món tornava al seu apreciat monestir, a la seva comunitat. Estava cansat i una mica malalt.

Recordo encara nítidament la meua primera trobada amb el pare Maur. La relato perquè explica prou bé com era el

Maur Esteva i Alisina© Fototeca.cat

personatge. Era l'any 1985, a la tarda, estava en el meu despatx de director de gabinet del President de la Diputació de Barcelona al Palau de la Generalitat. El bidell de la planta m'anunciava, una mica espantat, que el pare abat de Poblet em venia a visitar. Jo, ni l'esperava ni el coneixia. Em vaig trobar amb una persona alta, molt alta, forta, amb la vestimenta tradicional dels monjos. Em va venir a explicar la relació del Monestir amb la Diputació de Barcelona "del temps del president Tarradellas", les dificultats que vivien en aquells anys, la necessitat de restablir novament una relació fluïda amb Poblet tot i trobar-se Poblet més enllà dels límits provincials de la Diputació. Poques setmanes més

Col·laboracions

tard aniria a Poblet i seria el primer de molts viatges que des d'aleshores he anat fent durant tots aquests anys.

Vaig conèixer el Monestir i la comunitat. Vaig conèixer la sensibilitat espiritual cistercenca i la seva austeritat, que vaig fer meua. Vaig conèixer el personatge. Un gran personatge. Distant i proper, entranyable i sever. L'any 1970, als trenta-set anys, era elegit abat del Monestir, responsabilitat que assumiria fins l'any 1998. Vint-i-vuit anys al capdavant d'una petita comunitat amb un patrimoni únic i immens. Als anys 70, el Monestir es trobava encara amb zones que recordaven la seva destrucció i saqueig. El Pare Maur no només es va trobar amb la difícil tasca de la reconstrucció física del Monestir sinó també amb la reconstrucció de la comunitat del Císter en ple Concili Vaticà II i, després, durant la transició política a Catalunya i Espanya. La seva intel·ligència espiritual el portà a promoure els canvis litúrgics del Concili sense renunciar les normes estrictes de la regla de Sant Benet mantenint el difícil equilibri entre la tradició i la renovació, defugint alhora els immobilismes i les modes escadusseres.

Ahora, però, va treballar, a la seva manera discreta però eficient, al servei de la reconciliació del país. L'emblema d'aquesta reconciliació seria la relació amb el president Tarradellas. La Generalitat de Catalunya laica de la II República i la guerra civil representada pel President trobava amb el pare Maur, i el seu Monestir de Poblet,

una manera d'agermanar les dues catalunyes enfrontades. Hi ha qui diu que el president Tarradellas va preferir Poblet a Montserrat per allunyar-se del catolicisme nacionalista del president **Pujol**. Podria ser, no ho sé. No conec la seva relació amb Montserrat. Sí que sé que Tarradellas va trobar una comunitat acollidora i un abat genial. Com a resultat d'aquella amistat, Poblet acull avui el seu arxiu.

Precisament aquest dissabte teníem la reunió anual del Patronat de l'Arxiu del President Tarradellas. Des del turó del Palau Nou de l'Abat, seu de l'Arxiu, tornava a mirar el Monestir. Veia la petjada i l'esforç gegantí de restauració del pare Maur i del seu prior, el pare **Tulla**. Des del cimbori fins a les torres, des de les teulades fins els murs i els fonaments, des de la casa del patronat fins a la nova hostatgeria exterior.

Sí avui, quan anem a Poblet, podem gaudir del conjunt gòtic monàstic més important d'Europa, sí avui podem pregar amb una comunitat cistercenca de quaranta monjos, es en bona part gràcies a la seva obra. Juntament amb els cardenals **Vidal i Barraquer i Jubany**, amb els bisbes **Pont i Gol, Torrella i Carrera**, juntament amb els abats **Escarré i Cassià Maria Just**, i juntament amb altres sacerdots, religiosos i laics, forma part del nucli de personatges que han guiat els camins de l'Església de Catalunya en el segle XX.

Josep Maria Carbonell

Agenda 2014

Desembre

Dijous 11: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema IV – QUÈ EN FEM DEL PASSAT, DELS PROPIS LÍMITS, DE LA SOLITUD?

A continuació celebració del Nadal.

Març

Dijous 5: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VII – LA VOCACIÓ DE SER AVIS.

2015

Gener

Dijous 8: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema V – UNA ETAPA DE DESPRENIMENT.

Febrer

Dilluns 2: Celebració de la Candelera Simeó i Anna patrons de Vida Creixent. Basílica Sant Josep Oriol. A les 5 de la tarda.

Dijous 5: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VI – UNA ETAPA DE FECUNDITAT.

Aquests llibres, son un recull de "reflexions", dels Evangelis de Sant Marc, any litúrgic B, i de sant Mateu, any litúrgic A. Del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé, al preu de 10 euros cadascun. Els trobareu a la secretaria i a les llibreries Claret.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a divendres en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer València 218, 1er,2a, esq.

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN